

Umowa Europejska dotycząca pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR)

Umawiające się Strony pragnąc popierać rozwój i usprawnienie międzynarodowych przewozów drogowych pasażerów i ładunków, przekonanie o potrzebie zwiększenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, uregulowania niektórych warunków zatrudnienia w międzynarodowym transporcie drogowym zgodnie z zasadami Międzynarodowej Organizacji Pracy oraz wspólnego ustalenia niektórych środków dla zapewnienia przestrzegania takiego uregulowania, uzgodniły, co następuje :

Artykuł 1

Określenia

Dla celów niniejszej Umowy określenie :

"pojazd" oznacza każdy pojazd samochodowy lub przyczepę; określenie to obejmuje zespół pojazdów;

"pojazd samochodowy" oznacza każdy pojazd drogowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, zasilanym, z własnego źródła energii, który służy normalnie do przewozu osób lub ładunków; określenie to nie obejmuje ciągników rolniczych;

"przyczepa" oznacza każdy pojazd przeznaczony do ciągnięcia przez pojazd samochodowy; określenie to obejmuje naczepy;

"naczepa" oznacza każdą przyczepę przeznaczoną do sprzęgania z pojazdem samochodowym w taki sposób, że część naczepy spoczywa na pojeździe samochodowym i że znaczna część masy naczepy i jej ładunku obciąża pojazd samochodowy;

"zespół pojazdów" oznacza sprzężone ze sobą pojazdy, poruszające się po drodze jako całość;

"dopuszczalna masa całkowita" oznacza całkowitą masę pojazdu wraz z ładunkiem ustaloną jako dopuszczalną przez właściwą władzę kraju rejestracji pojazdu;

przez "przewóz drogowy", każde przemieszczenie pojazdu w stanie próżnym lub ładownym po drogach otwartych do użytku publicznego, przeznaczonych do przewozu pasażerów lub towarów;

"międzynarodowy przewóz drogowy" oznacza przewóz drogowy, w czasie którego następuje przekroczenie przynajmniej jednej granicy;

przez "usługi regularne", usługi polegające na przewozie osób z określoną częstotliwością i po określonych trasach, z możliwością wsiadania na ustalonych z góry przystankach.

Regulamin eksploatacyjny lub zastępujące go dokumenty, zatwierdzone przez kompetentne władze państwowe Umawiających się Stron i opublikowane przez przewoźnika przed ich zastosowaniem, określają warunki przewozu, mianowicie częstotliwość, rozkłady jazdy, taryfy i obowiązek przewozu w takim zakresie, w jakim te warunki nie są ujęte w prawie lub przepisach.

Są również uznane za usługi regularne te usługi, które zapewniają przewóz określonych kategorii osób, z wyłączeniem innych podróżnych, w zakresie, w jakim są świadczone na warunkach określonych w pierwszym akapicie niniejszej definicji, niezależnie od tego, kto je organizuje. Usługi tej kategorii, mianowicie zapewniające przewóz pracowników do miejsca pracy oraz z miejsca pracy do ich miejsca zamieszkania lub przewóz uczniów do szkół oraz do ich miejsca zamieszkania, będą dalej określone jako "specjalne usługi regularne";

"kierowca" oznacza każdą osobę, otrzymującą wynagrodzenie lub nie, która kieruje pojazdem nawet w ciągu krótkiego okresu czasu oraz każdą osobę, która znajduje się w pojeździe, aby kierować nim w razie potrzeby;

"członek załogi" oznacza kierowcę lub każdą z niżej wymienionych osób, niezależnie od tego, czy osoba ta otrzymuje wynagrodzenie czy nie;

"konwojenta" tzn. każdą osobę towarzyszącą kierowcy, która pomaga mu w niektórych manewrach i biorąc zwykle czynny udział w operacjach transportowych, chociaż nie będąc kierowcą w rozumieniu ustępu j) niniejszego artykułu;

"konduktora" tzn. osobę towarzyszącą kierowcy pojazdu samochodowego przeznaczonego do przewozu pasażerów, odpowiedzialną w szczególności za sprzedaż i kontrolowanie biletów lub innych dokumentów upoważniających pasażerów do podróży tym pojazdem;

"tydzień" oznacza okres zawarty między godziną 0:00 w poniedziałek, a godziną 24:00 w niedzielę;

"odpoczynek" oznacza każdy nieprzerwany okres obejmujący co najmniej jedną godzinę, podczas którego kierowca może swobodnie dysponować swoim czasem.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejszą Umowę stosuje się na terytorium każdej Umawiającej się Strony do każdego międzynarodowego przewozu drogowego wykonywanego pojazdem zarejestrowanym na terytorium tej Umawiającej się Strony lub terytorium każdej innej Umawiającej się Strony.

2. Jednakże :

jeżeli podczas międzynarodowego przewozu drogowego jeden lub więcej członków załogi nie opuszcza terytorium państwowego, na którym jest normalnie zatrudniony, Umawiająca się Strona, której podlega ten obszar, może nie stosować do niego lub do nich postanowień niniejszej Umowy;

jeśli Umawiające się Strony, których terytorium jest wykorzystywane, nie uzgodnią inaczej, niniejsza Umowa nie ma zastosowania do międzynarodowych przewozów drogowych, wykonywanych przez :

1). Pojazdy, przeznaczone do przewozu towarów i których dopuszczalna masa całkowita, łącznie z przyczepami lub naczepami, nie przekracza 3,5 tony;

2). Pojazdy, przeznaczone do przewozu pasażerów, które ze względu na typ konstrukcyjny i wyposażenie nadają się do przewozu najwyżej dziewięciu osób łącznie z kierowcą i są do tego celu przeznaczone;

- 3). Pojazdy, przeznaczone do przewozu pasażerów w usługach regularnych, których droga przebiegu nie przekracza 50 km;
- 4). Pojazdy, których maksymalna prędkość dopuszczalna nie przekracza 30 kilometrów na godzinę;
- 5). Pojazdy, przeznaczone dla lub podlegające kontroli sił zbrojnych, służb obrony cywilnej, pożarniczych i sił odpowiedzialnych za utrzymanie porządku publicznego;
- 6). Pojazdy, przeznaczone dla usług kanalizacyjnych, ochrony przeciwpowodziowej, wodociągowych, gazowniczych i energetycznych, zarządów dróg, usług oczyszczania, telegraficznych, przewozu artykułów pocztowych, transmisji radiowej, usług telewizyjnych oraz związanych z wykrywaniem nadajników lub odbiorników radiowych lub telewizyjnych;
- 7). Pojazdy używane w stanach wyjątkowych lub przeznaczone do zadań ratownictwa;
- 8). Wyspecjalizowane pojazdy przeznaczone do zadań medycznych;
- 9). Pojazdy przewożące wyposażenie cyrkowe i wesołych miasteczek;
- 10). Wyspecjalizowane pojazdy pomocy technicznej;
- 11). Pojazdy przechodzące próby drogowe w celach ulepszeń technicznych, naprawczych lub utrzymania oraz pojazdy nowe lub przebudowane, które jeszcze nie weszły do ruchu;
- 12). Pojazdy używane do niehandlowych przewozów dóbr w celach prywatnych;
- 13). Pojazdy używane do odbioru mleka w fermach lub odwożące do ferm pojemniki na mleko bądź produkty mleczne przeznaczone do karmienia bydła.

Artykuł 3

Zastosowanie niektórych postanowień Umowy do przewozów drogowych wykonywanych przez pojazdy zarejestrowane na terytoriach Państw nie będących Umawiającymi się Stronami Umowy

1. Każda Umawiająca się strona będzie stosować na swym terytorium do międzynarodowego przewozu drogowego wykonywanego jakimkolwiek pojazdem zarejestrowanym na terytorium kraju nie będącego Stroną niniejszej Umowy postanowienia nie mniej wymagające niż te, które określone są w artykułach 5, 6, 7, 8, 9 i 10 niniejszej Umowy.
2. Każda Umawiająca się Strona w przypadku pojazdu zarejestrowanego w Państwie, które nie jest Umawiającą się Stroną niniejszego Porozumienia, będzie mogła zamiast urzędnika kontrolnego odpowiadającego specyfikacjom załącznika do niniejszego Porozumienia, żądać tylko dziennych kart kontrolnych wypełnianych ręcznie przez kierowcę.

Artykuł 4

Zasady ogólne

Każda Umawiająca się Strona może stosować wyższe wielkości minimalne i niższe maksymalne niż ustalone w artykułach 5 do 8 włącznie. Jednakże, postanowienia niniejszego Porozumienia będą miały zastosowanie do kierowców, wykonujących działalność międzynarodowego transportu drogowego w pojazdach, zarejestrowanych w innym Umawiającym się lub nie - Umawiającym się Państwie.

Artykuł 5

Załogi

1. Minimalny wiek kierowców przydzielonych do przewozów towarów jest ustalony :
 - a) dla pojazdów, łącznie, gdy taki przypadek ma miejsce, z przyczepami lub naczepami, o dopuszczalnej masie całkowitej mniejszej lub równej 7,5 ton, na ukończonych 18 lat;
 - b) dla innych pojazdów, na :
21 ukończonych lat lub
18 ukończonych lat, pod warunkiem, że zainteresowany posiada świadectwo kompetencji zawodowej, uznane przez jedną z Umawiających się Stron, stwierdzające ukończenie szkolenia dla kierowców towarowych przewozów drogowych. Umawiające się Strony będą się wzajemnie informować o minimalnym krajowym poziomie szkolenia obowiązującym w ich państwie i innych stosownych warunkach, dotyczących kierowców przewozów towarowych, zgodnie z postanowieniami niniejszego Porozumienia.
2. Kierowcy przydzieleni do przewozów pasażerów muszą mieć co najmniej 21 lat. Kierowcy przydzieleni do przewozów pasażerów na trasach przekraczających promień 50 kilometrów od miejsca - normalnej bazy pojazdów, muszą również spełniać jeden z następujących warunków :
 - a) co najmniej przez jeden rok wykonywali działalność kierowcy, przydzielonego do przewozów towarowych. pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej ponad 3,5 tony;
 - b) co najmniej przez jeden rok wykonywali działalność kierowcy przydzielonego do przewozów pasażerów na trasach, nie przekraczających promienia 50 km wokół miejsca normalnej bazy pojazdu lub kierowcy przydzielonego do innych rodzajów przewozów pasażerskich nie podlegających niniejszemu Porozumieniu, jeżeli kompetentna władza uzna, że w ten sposób zdobyli niezbędne doświadczenie;
 - c) są posiadaczami zaświadczenia kompetencji zawodowej, uznanego przez jedną z Umawiających się Stron, stwierdzającego ukończenie szkolenia dla kierowców pasażerskich przewozów drogowych.

Artykuł 6

Czas prowadzenia

1. Całkowity okres prowadzenia zawarty między dwoma dziennymi odpoczynkami lub między dziennym odpoczynkiem i tygodniowym odpoczynkiem, zwany dalej "dziennym okresem prowadzenia", nie może przekroczyć 9 godzin. Może być przedłużony do 10 godzin dwa razy w tygodniu.

Kierowca musi, najwyżej po sześciu dziennych okresach prowadzenia, wziąć tygodniowy odpoczynek, określony w paragrafie 3 artykułu 8.

Tygodniowy okres odpoczynku może być odroczone do końca szóstego dnia, jeśli łączny czas prowadzenia w ciągu sześciu dni nie przekracza wielkości maksymalnej, odpowiadającej sześciu dziennym okresom prowadzenia.

W przypadku międzynarodowych przewozów pasażerskich, innych niż usługi regularne, słowa "sześciu" i "szóstego" w ustępach drugim i trzecim, będą zastąpione odpowiednio przez "dwunastu" i "dwunastego".

2. Całkowity okres prowadzenia w każdym okresie dwutygodniowym nie może przekroczyć dziewięćdziesięciu godzin.

Artykuł 7

Przerwy

Po przeprowadzeniu przez cztery i pół godziny, kierowca musi przestrzegać przerwy trwającej co najmniej czterdzieści pięć minut chyba, że zaczyna okres odpoczynku.

Ta przerwa może być zastąpiona przez przerwy trwające co najmniej po piętnaście minut, mające miejsce podczas okresu prowadzenia lub bezpośrednio po tym okresie w sposób, zgodny z postanowieniami paragrafu 1.

Podczas tych przerw kierowca nie może wykonywać innych prac. Dla celów niniejszego artykułu, czas oczekiwania i czas nie poświęcony prowadzeniu, spędzony w pojeździe będącym w ruchu, na promie lub w pociągu nie będzie traktowany jako inne prace.

Przerwy przestrzegane na podstawie niniejszego artykułu nie mogą być traktowane za dzienne okresy odpoczynku.

Artykuł 8

Czas odpoczynku

W ciągu każdego dwudziestoczworgodzinnego okresu, kierowca korzysta z dziennego czasu odpoczynku trwającego co najmniej jedenaście kolejnych godzin, które mogą być skrócone do minimum dziewięciu kolejnych godzin nie częściej niż trzy razy w każdym tygodniu, pod warunkiem, że przed końcem następnego tygodnia zostanie przyznany odpowiedni czas odpoczynku - jako wyrównanie. W dni, kiedy odpoczynek nie jest skrócony zgodnie z ustępem pierwszym, może być wykorzystany w dwóch lub trzech oddzielnych okresach w ciągu dwudziestu czterech godzin, z których jeden musi trwać przynajmniej osiem kolejnych godzin. W tym przypadku minimalna długość odpoczynku jest zwiększona do dwunastu godzin.

W każdym okresie trzydziestogodzinnym, gdy w pojeździe znajduje się ci najmniej dwóch kierowców, każdy kierowca musi skorzystać z dziennego odpoczynku trwającego co najmniej osiem kolejnych godzin.

W ciągu każdego tygodnia, jeden z okresów odpoczynku, o którym mowa w paragrafach 1 i 2 jest przedłużony, jako odpoczynek tygodniowy, do łącznej długości czterdziestu pięciu kolejnych godzin. Ten okres odpoczynku może być skrócony do minimum trzydziestu sześciu kolejnych godzin, jeśli jest spędzany w miejscu - normalnej bazie pojazdu lub bazie kierowcy lub do minimum dwudziestu czterech kolejnych godzin, jeśli jest spędzany gdzie indziej. Każde skrócenie jest kompensowane przez równoważny odpoczynek wzięty en bloc przed końcem trzeciego tygodnia, następującego po tygodniu, o którym mowa.

Tygodniowy okres odpoczynku, który rozpoczyna się w jednym tygodniu i przedłuża się na następny tydzień może być dołączony do któregośkolwiek z tych tygodni.

W przypadku przewozu pasażerów, którego dotyczy paragraf 1, ustęp czwarty artykułu 6, tygodniowy okres odpoczynku może być przełożony do tygodnia następującego po tygodniu, w którym przypada odpoczynek i dodany do tygodniowego odpoczynku tego drugiego tygodnia.

Każdy odpoczynek, wzięty jako kompensata za skrócenie dziennych i/lub tygodniowych okresów odpoczynku musi być dołączony do innego odpoczynku o długości co najmniej ośmiu godzin i musi być udzielony na żądanie osoby zainteresowanej, w miejscu stacjonowania pojazdu lub w bazie kierowcy.

Dzienny odpoczynek może być wykorzystany w pojeździe, jeżeli pojazd ten jest wyposażony w leżankę i znajduje się na postoju.

W odstępieniu od postanowień zawartych w paragrafie 1 powyżej, jeżeli kierowca wykonujący przewozy towarów lub pasażerów towarzyszy pojazdowi, który jest przewożony promem lub pociągiem, odpoczynek dzienny może zostać przerwany jeden raz, jeżeli są spełnione następujące warunki :

jest możliwe, by część dziennego odpoczynku spędzona na lądzie była wykorzystana przed lub po części dziennego odpoczynku spędzonej na promie lub w pociągu,

okres między dwiema częściami dziennego odpoczynku musi być jak najkrótszy i w żadnym razie nie może przekroczyć jednej godziny przed wejściem na prom lub do pociągu albo po zejściu z promu lub wyjściu z pociągu, przy czym formalności celne są włączone do czynności wejścia na prom lub do pociągu albo zejścia z promu lub wyjściu z pociągu, podczas dwóch części dziennego odpoczynku kierowca musi mieć możliwość dysponowania łóżkiem lub leżanką.

Dzienny odpoczynek, przerwany w taki sposób, będzie zwiększony o dwie godziny

Artykuł 9

Odstąpienia

Pod warunkiem, że bezpieczeństwo drogowe nie zostanie zagrożone i aby umożliwić kierowcy dojazd do odpowiedniego miejsca zatrzymania, kierowca może odstąpić od postanowień niniejszego Porozumienia w zakresie niezbędnym dla zapewnienia bezpieczeństwa osób, pojazdu lub jego ładunku. Kierowca musi podać sposób i powód odstąpienia w karcie kontrolnej urzędnika kontrolnego lub w swojej karcie dziennej.

Artykuł 10

Urządzenia kontrolne

1. Umawiające się Strony nakażą montowanie i używanie w pojazdach, zarejestrowanych na ich terytorium, urządzenia kontrolnego, zgodnie z następującymi przepisami :

Urządzenie kontrolne w rozumieniu niniejszego Porozumienia musi odpowiadać w zakresie warunków budowy, montowania, używania i kontroli, przepisom niniejszego Porozumienia łącznie z jego załącznikiem. Uznaje się, że urządzenie kontrolne, które w zakresie warunków budowy, montowania, używania i kontroli, odpowiada Rozporządzeniu Rady (EWG) No 3821/85 z 20 grudnia 1985 r., spełnia wymagania niniejszego artykułu

Jeżeli normalne i właściwe używanie urządzenia kontrolnego zamontowanego w pojeździe nie jest możliwe, każdy członek załogi wpisze do swojej karty kontrolnej, wykorzystując właściwą prezentację graficzną, informacje dotyczące okresów jego czynności zawodowych i okresów odpoczynku.

Jeżeli członkowie załogi nie są w stanie skorzystać z urządzenia, ponieważ są oddaleni od pojazdu, zamieszczą ręcznie w karcie kontrolnej, wykorzystując właściwą prezentację graficzną, różne czasy odpowiadające ich czynnościom zawodowym wykonywanym podczas pobytu poza pojazdem.

Członkowie załogi muszą czuwać nad tym, aby urządzenie kontrolne zostało włączone i było właściwie obsługiwane i aby, w razie wadliwego działania, było naprawione możliwie jak najszybciej.

2. Pracodawca wydaje kierowcom wystarczającą liczbę kart kontrolnych, mając na uwadze indywidualny charakter tych kart, okres trwania służby i obowiązek ewentualnego zastąpienia kart uszkodzonych lub zabranych przez upoważnionego funkcjonariusza służb kontrolnych. Pracodawca wydaje kierowcom tylko karty zgodne z zatwierdzonym wzorem, które mogą być używane w urządzeniu zamontowanym w pojeździe.

3. Przedsiębiorstwa będą przechowywać karty kontrolne wypełnione zgodnie z postanowieniami zawartymi w ustępach b), c) i d) paragrafu 1 niniejszego artykułu, co najmniej przez okres 12 miesięcy po dacie ostatniego zapisu i przedstawiają je na żądanie funkcjonariuszy służb kontrolnych.

Artykuł 11

Kontrola wykonywana przez przedsiębiorstwa

Przedsiębiorstwo powinno organizować przewozy drogowe w taki sposób, aby członkowie załogi mogli przestrzegać postanowień niniejszej Umowy.

Przedsiębiorstwo powinno regularnie kontrolować okresy kierowania pojazdem, czas trwania innej pracy oraz godziny wypoczynku, posługując się wszystkimi dokumentami, będącymi w jego dyspozycji, takimi jak indywidualna książeczka kontrolna. W przypadku stwierdzenia naruszeń postanowień niniejszej Umowy przedsiębiorstwo powinno bezzwłocznie je usunąć oraz podjąć kroki w celu wyeliminowania ich w przyszłości na przykład w drodze zmiany godzin pracy oraz tras przejazdu.

Jest zabronione wynagradzanie kierowców otrzymujących pensję, nawet w formie premii lub zwiększenia płacy, związane z przebytymi odległościami i/lub ilością przewożonych towarów chyba, że to wynagrodzenie jest takiego rodzaju, że nie zagraża bezpieczeństwu drogowemu.

Artykuł 12

Środki zapewniające stosowanie Porozumienia

1. Każda Umawiająca się Strona podejmie właściwe środki, zapewniające przestrzeganie postanowień niniejszego Porozumienia, zwłaszcza poprzez odpowiedni poziom kontroli drogowych i kontroli wykonywanych w pomieszczeniach przedsiębiorstw. Kompetentne władze administracyjne Umawiających się Stron będą się nawzajem informowały o ogólnych środkach, przyjętych w tym celu.

2. Umawiające się Strony udzielają sobie nawzajem pomocy przy stosowaniu i kontroli stosowania niniejszego Porozumienia.

3. W ramach tej wzajemnej pomocy kompetentne władze Umawiających się Stron regularnie przekazują sobie nawzajem wszelkie dostępne informacje, dotyczące :

naruszenia niniejszego Porozumienia przez nie - rezydentów i wszelkich kar nakładanych za takie naruszenia;

kar nakładanych przez Umawiającą się Stronę na własnych mieszkańców za takie naruszenia, popełnione na terytorium Umawiającej się Strony.

W przypadku poważnych naruszeń informacja taka obejmuje również zastosowanie kary.

4. Jeżeli wyniki kontroli drogowej wobec kierowcy pojazdu, zarejestrowanego w innej Umawiającej się Stronie dają podstawę sądzić, że miały miejsce naruszenia, których podczas kontroli nie można wykryć z powodu braku niezbędnych danych, kompetentne władze zainteresowanych Umawiających się Stron udzielają sobie nawzajem pomocy, aby wyjaśnić sytuację. W przypadkach, gdy w tym celu kompetentna Umawiająca się Strona przeprowadza kontrolę w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, wyniki tej kontroli są przekazywane innej zainteresowanej Stronie.

Artykuł 13

Postanowienia przejściowe

Postanowienia nowego artykułu 10 - Urządzenie kontrolne - będą wiążące dla państw - Umawiających się Stron niniejszej Umowy od 24 kwietnia 1995 r. Przed tą datą będą w dalszym ciągu prawomocne postanowienia dawnego artykułu 12 - Indywidualna Książeczka Kontrolna i dawnego artykułu 12 bis - Przynrząd kontrolny.

Artykuł 14

Postanowienia końcowe

Niniejsza Umowa będzie otwarta do podpisu do dnia 31 marca 1971 roku, a po upływie tego terminu będzie otwarta do przystąpienia przez Państwa będące członkami Europejskiej Komisji Gospodarczej oraz Państwa dopuszczone do tej Komisji z głosem doradczym, zgodnie z ustępem 8 Aktu określającego kompetencje tej Komisji.

Niniejsza Umowa podlega ratyfikacji.

Dokumenty ratyfikacji lub przystąpienia powinny być złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Niniejsza Umowa wejdzie w życie sto osiemdziesiątego dnia po dniu złożenia ósmego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

W stosunku do każdego Państwa, które ratyfikuje lub przystąpi do niniejszej Umowy po złożeniu ósmego dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia wymienionego w ustępie 4 niniejszego artykułu Umowa wejdzie w życie sto osiemdziesiątego dnia po złożeniu przez to Państwo dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia.

Artykuł 15

Każda Umawiająca się Strona może wypowiedzieć niniejszą Umowę w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Wypowiedzenie nabiera mocy po upływie sześciu od dnia, w którym Sekretarz Generalny otrzymał notyfikację o wypowiedzeniu.

Artykuł 16

Niniejsza Umowa traci moc, jeżeli w jakimkolwiek okresie kolejnych dwunastu miesięcy po jej wejściu w życie liczba Umawiających się Stron będzie mniejsza niż trzy.

Artykuł 17

Każde Państwo w czasie podpisywania niniejszej Umowy lub składania dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia albo w czasie późniejszym może oświadczyć w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, że obowiązywanie niniejszej Umowy rozciąga na wszystkie lub niektóre terytoria za których stosunki międzynarodowe jest ono odpowiedzialne. Niniejsza Umowa będzie stosowana na terytorium lub terytoriach-wymienionych w notyfikacji po upływie stu osiemdziesięciu dni od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego lub, jeżeli w tym dniu Umowa nie weszła jeszcze w życie.

Każde Państwo, które złożyło oświadczenie zgodnie z poprzednim ustępem o stosowaniu niniejszej Umowy na terytorium, za którego stosunki międzynarodowe jest ono odpowiedzialne, może wypowiedzieć tę Umowę oddzielnie w stosunku do tego terytorium zgodnie z postanowieniami artykułu 15 niniejszej Umowy.

Artykuł 18

Każdy spór między dwiema lub wieloma Umawiającymi się Stronami dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej Umowy powinien być w miarę możliwości rozstrzygany w drodze negocjacji między nimi.

Każdy spór, który nie został rozstrzygnięty w drodze negocjacji, powinien być poddany arbitrażowi na żądanie którejkolwiek z Umawiających się Stron będących w sporze oraz stosownie do tego powinien być przekazany jednemu lub kilku arbitrom wybranym w drodze porozumienia między Stronami będącymi w sporze. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty zażądania arbitrażu Strony będące w sporze nie osiągną porozumienia co do wyboru arbitra lub arbitrów, każda z tych Stron może zwrócić się do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych o wyznaczenie jednego arbitra, któremu spór zostanie przekazany do rozstrzygnięcia.

Rozstrzygnięcie arbitra lub arbitrów wyznaczonych zgodnie z poprzednim ustępem jest wiążące dla Umawiających się Stron będących w sporze.

Artykuł 19

1. Każde Państwo w czasie podpisywania, ratyfikacji lub przystąpienia do niniejszej Umowy może oświadczyć, że nie jest związane artykułem 18 ustępy 2 i 3 niniejszej Umowy.

Inne Umawiające się Strony nie będą związane wymienionymi ustępami w stosunku do każdej Umawiającej się Strony, która wniosła takie zastrzeżenie.

2. Jeżeli w czasie składania dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia jakiegokolwiek Państwo wnieśli zastrzeżenie inne niż przewidziane w ustępie 1 niniejszego artykułu, Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przekaże to zastrzeżenie Państwom, które wcześniej złożyły dokumenty ratyfikacji lub przystąpienia i nie dokonały jeszcze wypowiedzenia niniejszej Umowy.

Zastrzeżenie będzie uważane za przyjęte, jeżeli żadne z wymienionych Państw w ciągu sześciu miesięcy po takim zawiadomieniu nie wyrazi sprzeciwu przeciw przyjęciu tego zastrzeżenia.

W innym przypadku zastrzeżenie nie będzie przyjęte oraz, jeżeli Państwo, które wniosło zastrzeżenie nie wycofa go, złożenie przez to Państwo dokumentu ratyfikacji lub przystąpienia będzie bezskuteczne. Przy stosowaniu niniejszego ustępu sprzeciwu Państw, których przystąpienie lub ratyfikacja z mocy niniejszego ustępu jest bezskuteczne na skutek wniesionych przez nie zastrzeżeń, będą nieważne.

3. Każda Umawiająca się Strona, której zastrzeżenie zostało przyjęte w Protokóle podpisania niniejszej Umowy albo, która wniosła zastrzeżenie stosownie do ustępu 1 niniejszego artykułu, albo wniosła zastrzeżenie, które zostało przyjęte stosownie do ustępu 2 niniejszego artykułu, może w każdym czasie wycofać takie zastrzeżenie w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego.

Artykuł 20

1. Po upływie trzech lat od wejścia w życie niniejszej Umowy każda Umawiająca się Strona w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych może zażądać zwołania konferencji w celu rewizji niniejszej Umowy.

Sekretarz Generalny notyfikuje wszystkim Umawiającym się Stronom to żądanie i zwołuje konferencję rewizyjną, jeżeli nie mniej niż jedna trzecia Umawiających się Stron wyrazi zgodę na to żądanie w ciągu czterech miesięcy od daty notyfikacji dokonanej przez Sekretarza Generalnego.

2. Jeżeli konferencja została zwołana zgodnie z poprzednim ustępem, Sekretarz Generalny zawiadomi o tym wszystkie Umawiające się Strony oraz zaprosi je do składania w ciągu trzech miesięcy takich propozycji, których rozpatrzenia na konferencji one sobie życzą.

Sekretarz Generalny rozsyła wszystkim Umawiającym się Stronom projekt porządku dziennego konferencji wraz z tekstem takich propozycji nie później niż trzy miesiące przed datą zwołania konferencji.

3. Sekretarz Generalny zaprasza na każdą konferencję zwołaną z niniejszym artykułem wszystkie Państwa wymienione w artykule 14 ustęp 1 niniejszej Umowy.

Artykuł 21

1. Każda Umawiająca się Strona może zaproponować jedną lub więcej zmian do niniejszej Umowy. Tekst każdej zaproponowanej zmiany powinien być przekazany Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który przekazuje go wszystkim Umawiającym się Stronom oraz informuje o tym wszystkie inne Państwa wymienione w artykule 14 ustęp 1 niniejszej Umowy.

2. W ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym zaproponowana zmiana została przekazana przez Sekretarza Generalnego, każda Umawiająca się Strona może zawiadomić Sekretarza Generalnego :

że ma zastrzeżenia do proponowanej zmiany lub

że, chociaż zamierza przyjąć propozycję, to niezbędne warunki dla przyjęcia takiej zmiany nie zostały jeszcze spełnione w jej Państwie.

3. Jeżeli Umawiająca się Strona przekazuje Sekretarzowi Generalnemu zawiadomienie, które zostało przewidziane w ustępie 2b) niniejszego artykułu, to może ona, do czasu zawiadomienia Sekretarza Generalnego o swej zgodzie na zaproponowaną zmianę, zgłosić zastrzeżenie do zaproponowanej zmiany w ciągu dziewięciu miesięcy następujących po upływie sześciu miesięcy przewidzianych dla tego zawiadomienia.

4. Jeżeli zastrzeżenie do proponowanej zmiany zostało dokonane zgodnie z warunkami przewidzianymi w ustępach 2 i 3 niniejszego artykułu, to zmiana będzie uważana za nieprzyjętą i nie będzie mieć mocy.

5. Jeżeli żadne zastrzeżenie do zaproponowanej nie zostanie dokonane zgodnie z ustępami 2 i 3 niniejszego artykułu, to zmiana będzie uważana za przyjętą poczynając od niżej określonej daty :

a) jeżeli żadna Umawiająca się Strona nie przekazała zawiadomienia Sekretarzowi Generalnemu zgodnie z ustępem 2b) niniejszego artykułu: z upływem okresu sześciu miesięcy wymienionego w ustępie 2 niniejszego artykułu;

b) jeżeli którakolwiek Umawiająca się Strona przekazała zawiadomienie Sekretarzowi Generalnemu zgodnie z ustępem 2b) niniejszego artykułu: według wcześniejszej z następujących dwu dat :

daty, w której wszystkie Umawiające się Strony, które przesłały takie zawiadomienia, zawiadomiły Sekretarza Generalnego o swej zgodzie na propozycję pod warunkiem, że wszystkie te notyfikacje były dokonane przed upływem okresu sześciu miesięcy wymienionego w ustępie 2 niniejszego artykułu, to datę będzie stanowił data upływu wymienionego okresu sześciu miesięcy;

daty upływu okresu dziewięciu miesięcy wymienionego w ustępie niniejszego artykułu.

6. Każda zmiana uważana za przyjętą wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od daty, w której została uznana za przyjętą.

7. Sekretarz Generalny zawiadamia możliwie jak najszybciej wszystkie Umawiające się Strony, czy zastrzeżenie do zaproponowanej zmiany zostało dokonane zgodnie z ustępem 2a) niniejszego artykułu oraz, czy jedna lub więcej Umawiających się Stron przekazała mu zawiadomienie, zgodnie z ustępem 2b) niniejszego artykułu. Jeżeli takie zawiadomienie zostało przekazane przez jedną lub wiele Umawiających się Stron, Sekretarz Generalny zawiadamia następnie wszystkie Umawiające się Strony, czy Umawiająca się Strona lub Strony, które przekazały takie zawiadomienie, zgłaszają sprzeciw lub przyjmują zaproponowaną zmianę.

8. Niezależnie od procedury zmian, przewidzianej w ustępach od 1 do 6 niniejszego artykułu, załącznik do niniejszej Umowy może być zmieniony w drodze porozumienia między właściwymi organami wszystkich Umawiających się Stron; jeżeli właściwy organ Umawiającej się Strony stwierdził, że zgodnie z ustawodawstwem krajowym jego zgoda jest uzależniona od specjalnego zezwolenia lub aprobaty organu ustawodawczego, to zgoda właściwego organu tej Umawiającej się Strony dotycząca zmiany załącznika nie będzie uważana za udzieloną dopóki wymieniony organ nie zawiadomi Sekretarza Generalnego o tym, że niezbędne zezwolenie lub aproba zostały uzyskane. Umowa między właściwymi organami powinna ustalić datę wejścia w życie zmienionego załącznika oraz może przewidywać, że w okresie przejściowym stary załącznik pozostanie w mocy w całości lub w części równocześnie ze zmienionym załącznikiem.

Artykuł 22

1. Dodatki 1 i 2 do załącznika do niniejszego Porozumienia mogą być modyfikowane za pomocą procedury za pomocą procedury określonej w niniejszym artykule.

2. Na żądanie Umawiającej się Strony, każda poprawka, zaproponowana do dodatków 1 i 2 do załącznika do niniejszego Porozumienia, będzie rozpatrywana przez Główną Grupę Roboczą Transportu Drogowego Komisji Gospodarczej ONZ dla Europy.

3. Jeśli poprawka zostanie przyjęta większością obecnych i głosujących członków oraz gdy ta większość obejmuje większość obecnych i głosujących Umawiających się Stron, Sekretarz Generalny powiadomi o poprawce kompetentne władze administracyjne wszystkich Umawiających się Stron, w celu jej przyjęcia.

4. Poprawka będzie przyjęta, jeżeli w terminie sześciu miesięcy po dacie tego powiadomienia, mniej niż jedna trzecia kompetentnych władz administracyjnych Umawiających się Stron przekaże Sekretarzowi Generalnemu notyfikację w sprawie sprzeciwu wobec poprawki.

5. Sekretarz Generalny poda do wiadomości wszystkim Umawiającym się Stronom przyjętą poprawkę, która wejdzie w życie trzy miesiące po dacie tej notyfikacji.

Artykuł 23

W uzupełnieniu do notyfikacji, o którym mowa w artykule 20 i 21 niniejszego Porozumienia, Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zawiadomi Państwa, o których mowa w paragrafie 1 artykułu 14 niniejszego Porozumienia o :

ratyfikacjach i przystąpieniach, na podstawie artykułu 14 niniejszego Porozumienia, datach wejścia w Życie niniejszego Porozumienia, wypowiedzeniach, na podstawie artykułu 15 niniejszego Porozumienia, uchyleniu niniejszego Porozumienia, zgodnie z artykułem 16 niniejszego Porozumienia, notyfikacjach, otrzymanych na podstawie artykułu 17 niniejszego Porozumienia, deklaracjach i notyfikacjach, otrzymanych na podstawie artykułu 19 niniejszego Porozumienia, wejściu w życie każdej poprawki, zgodnie z artykułem 21 niniejszego Porozumienia.

Artykuł 24

Protokół podpisania niniejszej Umowy ma tę samą moc, ważność i czas trwania co Umowa i jest uważany za jej integralną część.

Artykuł 25

Po dniu 31 marca 1971 roku oryginał niniejszej Umowy zostanie złożony Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który przekaże odpowiednio uwierzytelnione kopie każdemu z krajów wymienionych w artykule 14 ustęp 1 niniejszej Umowy.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszą Umowę.

Sporządzono w Genewie, dnia pierwszego lipca tysiąc dziewięćset siedemdziesiątego roku, w jednym egzemplarzu, w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne.

ZAŁĄCZNIK

URZĄDZENIE KONTROLNE POSTANOWIENIA OGÓLNE

I. HOMOLOGACJA

Artykuł 1

Każdy wniosek w sprawie homologacji wzoru urządzenia kontrolnego lub wzoru karty kontrolnej jest zgłaszany Umawiającej się Stronie, razem z odpowiednimi specyfikacjami, przez producenta lub jego przedstawiciela. Dla tego samego wzoru urządzenia kontrolnego lub karty kontrolnej można zgłosić taki wniosek tylko do jednej Umawiającej się Strony.

Artykuł 2

Każda Umawiająca się Strona przyznaje homologację każdemu wzorowi urządzenia kontrolnego lub karty kontrolnej, jeżeli odpowiadają przepisom dodatku 1 i jeżeli Umawiająca się Strona jest w stanie nadzorować zgodność produkcji z zatwierdzonym wzorem.

Wszystkie modyfikacje lub uzupełnienia do zatwierdzonego wzoru muszą otrzymać dodatkową homologację dla wzoru dodatkowego od tej Umawiającej się Strony, która przyznała pierwotną homologację.

Artykuł 3

Umawiające się Strony wydadzą ubiegającemu się znak homologacyjny zgodny ze wzorem zamieszczonym w dodatku 2 dla każdego wzoru urządzenia kontrolnego lub karty kontrolnej, które Strony zatwierdzają stosownie do artykułu 2.

Artykuł 4

Kompetentne władze Umawiającej się Strony, której przedłożono wniosek w sprawie homologacji, przesyłają w ciągu miesiąca kompetentnym władzom innych Umawiających się Stron kopię karty homologacyjnej wraz z kopią niezbędnych specyfikacji bądź powiadamiają je o odmowie homologacji dla każdego wzoru urządzenia kontrolnego lub karty kontrolnej, który zatwierdzają lub któremu odmawiają homologacji; w razie odmowy powiadamiają również o przyczynach swojej decyzji.

Artykuł 5

1. Jeżeli Umawiająca się Strona, która dokonała homologacji, o której mowa w artykule 2 stwierdza, że urządzenia kontrolne lub karty kontrolne mające przyznany przez nią znak homologacyjny nie są zgodne z zatwierdzonym wzorem, podejmie ona niezbędne środki dla zapewnienia zgodności produkcji ze wzorem. W razie konieczności podjęte środki mogą objąć wycofanie homologacji.

2. Umawiająca się Strona, która przyznała homologację, musi ją wycofać, jeżeli zatwierdzone urządzenie kontrolne lub zatwierdzona karta kontrolna są uznane za niezgodne z niniejszym załącznikiem łącznie z jego dodatkami, bądź wykazują w użyciu jakąś ogólną wadę powodującą, że nie nadają się do celu, do którego są przeznaczone.
3. Jeżeli Umawiająca się Strona, która przyznała homologację, zostanie zawiadomiona przez inną Umawiającą się Stronę o zaistnieniu jednego z przypadków, o których mowa w paragrafach 1 i 2, również podejmuje ona, po porozumieniu z tą inną Umawiającą się Stroną, kroki przewidziane w tych paragrafach, z zastrzeżeniem paragrafu 5.
4. Umawiająca się Strona, która stwierdziła, że miał miejsce jeden z przypadków, wymienionych w paragrafie 2, może zabronić, do czasu nowego powiadomienia, umieszczania na rynku i wprowadzania do użytku urządzeń kontrolnych lub kart. To samo stosuje się w przypadkach wymienionych w paragrafie 1 w odniesieniu do urządzeń kontrolnych lub kart kontrolnych, które zostały zwolnione od początkowej kontroli, jeżeli producent, po ostrzeżeniu, nie doprowadzi ich do zgodności z zatwierdzonym wzorcem lub z wymaganiami niniejszego załącznika.
W każdym wypadku, kompetentne władze Umawiających się Stron powiadamiają się wzajemnie w przeciągu jednego miesiąca, o wycofaniu przyznanej homologacji i innych środkach podjętych zgodnie z paragrafami 1, 2 i 3 oraz o powodach uzasadniających te środki.
5. Jeżeli Umawiająca się Strona, która przyznała homologację kwestionuje zaistnienie któregoś z przypadków wyszczególnionych w paragrafach 1 lub 2, o których została powiadomiona, zainteresowane Umawiające się Strony będą dążyły do rozstrzygnięcia sporu.

Artykuł 6

1. Ubiegający się i homologację dla wzoru karty kontrolnej musi określić w swoim podaniu wzór lub wzory urządzenia kontrolnego, na których dana karta ma być używana oraz musi dostarczyć, w celu przeprowadzenia próby tej karty, odpowiednie urządzenie takiego typu lub typów.
2. Kompetentne władze każdej Umawiającej się Strony określają na karcie homologacyjnej wzoru karty kontrolnej typ lub typy urządzenia kontrolnego, na którym ta karta wzorcowa może być używana.

Artykuł 7

Umawiające się Strony nie mogą odmówić zarejestrowania bądź zabronić wprowadzenia do ruchu lub używania pojazdów, wyposażonych w urządzenie kontrolne, z powodów związanych z takim wyposażeniem, jeżeli urządzenie posiada znak homologacyjny, o którym mowa w artykule 3 i tabliczkę instalacyjną, o której mowa w artykule 9.

Artykuł 8

Każda decyzja, dotycząca odmowy lub cofnięcia homologacji wzoru urządzenia kontrolnego lub karty kontrolnej, podjęta na podstawie niniejszego załącznika, musi być szczegółowo umotywowana. Jest notyfikowana zainteresowanemu, ze wskazaniem dróg odwoławczych zgodnych z ustawodawstwem, obowiązującym w Umawiających się Stronach oraz terminów, w których można wnieść odwołanie.

II. MONTAŻ I KONTROLA

Artykuł 9

1. Do wykonywania czynności montażu i naprawy urządzenia kontrolnego są upoważnieni wyłącznie monterzy lub warsztaty zatwierdzeni w tym celu przez kompetentne władze Umawiających się Stron, po wysłuchaniu przez nie, jeśli chcą tego, opinii zainteresowanych producentów.
2. Zatwierdzony monter lub warsztat umieszcza specjalny znak na wykonanych przez siebie umocowaniach. Kompetentne władze każdej Umawiającej się Strony prowadzą rejestr używanych znaków.
3. Kompetentne władze Umawiających się Stron przekazują sobie nawzajem informację na temat listy zatwierdzonych monterów lub warsztatów oraz kopię używanych znaków.
4. Zgodność montażu urządzenia kontrolnego z przepisami niniejszego załącznika jest poświadczona przez tabliczkę instalacyjną, umieszczoną zgodnie z warunkami, przewidzianymi w dodatku 1.

III. POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE UŻYWANIA

Artykuł 10

Pracodawca i kierowcy czuwają nad prawidłowym funkcjonowaniem i właściwym używaniem urządzenia.

Artykuł 11

1. Kierowcy nie używają kart kontrolnych, które są brudne lub uszkodzone. W związku z tym karty muszą być zabezpieczone w odpowiedni sposób.
W przypadku uszkodzenia karty, na której znajdują się zapisy, kierowcy muszą dołączyć kartę uszkodzoną do zastępującej ją karty rezerwowej.
2. Kierowcy używają kart kontrolnych w każdym dniu prowadzenia od chwili przejęcia pojazdu. Karta kontrolna nie będzie cofnięta przed końcem dziennego okresu pracy chyba, że jej cofnięcie ma miejsce na podstawie innego upoważnienia. Żadna karta kontrolna nie może być używana przez okres dłuższy, niż w ciągu którego jest przeznaczona do używania.
W przypadku, gdy z powodu oddalenia od pojazdu, kierowcy nie mogą korzystać z urządzenia, zamontowanego w pojeździe, okresy czasu są wpisywane na kartę odręcznie, automatycznie lub za pomocą innych środków, w sposób czytelny i bez pobrudzenia kart.
W przypadku obecności w pojeździe więcej niż jednego kierowcy, nanoszą oni na karty kontrolne niezbędne modyfikacje w taki sposób, aby informacje, przewidziane w dodatku 1, rubryka II, punkty 1 do 3 były wpisane w kartę kierowcy, który rzeczywiście kieruje pojazdem.

3. Urządzenie kontrolne musi być skonstruowane w sposób, umożliwiający upoważnionym funkcjonariuszom służb kontrolnych odczytanie, w razie konieczności po otwarciu urządzenia, zapisów dotyczących dziewięciu godzin poprzedzających czas kontroli, bez nieodwracalnego zniekształcenia, uszkodzenia lub zabrudzenia karty. Urządzenie musi być ponadto skonstruowane w sposób, umożliwiający sprawdzenie, bez otwierania skrzynki, czy zapisy się dokonują.
4. Na każde żądanie funkcjonariuszy służb kontrolnych kierowca musi być w stanie przedstawić karty kontrolne z bieżącego tygodnia i w każdym razie kartę za ostatni dzień tygodnia poprzedniego, podczas którego prowadził pojazd.

ZAŁĄCZNIK - Dodatek 1

WARUNKI BUDOWY, PRÓB, MONTAŻU I KONTROLI

I. DEFINICJE

Dla potrzeb niniejszego dodatku rozumie się :

- przez "urządzenie kontrolne", urządzenie, przeznaczone do zamontowania w pojazdach drogowych, w celu wskazania i zarejestrowania w sposób automatyczny lub półautomatyczny, danych dotyczących ruchu tych pojazdów i niektórych czasów pracy ich kierowców;
- przez "kartę kontrolną", kartę zaprojektowaną w celu przyjmowania i zatrzymywania zapisów, które są umieszczane w urządzeniu kontrolnym i na której przyrządy zapisujące tego urządzenia wpisują w sposób ciągły mające być zarejestrowane wykresy danych;
- przez "stałą urządzenia kontrolnego", cechę liczbową, podającą wartość sygnału wejścia, niezbędnego dla otrzymania informacji i zarejestrowania 1 km przebytej odległości; ta stała musi być wyrażona albo w obrotach na kilometr ($k=...obr/km$) albo w impulsach na kilometr ($k=...imp/km$);
- przez "współczynnik charakterystyczny pojazdu", cechę liczbową, podającą wartość sygnału wejścia emitowanego przez część pojazdu, łączącą go z urządzeniem kontrolnym (wał wyjściowy skrzyni biegów w niektórych przypadkach, oś pojazdu w innych przypadkach), gdy pojazd przebywa pomiarową odległość 1 km w normalnych warunkach próbnych (patrz rozdział VI, paragraf 4 niniejszego dodatku). Współczynnik charakterystyczny jest wyrażony albo w obrotach na kilometr ($w=...obr/km$) albo w impulsach na kilometr ($w=...imp/km$);
- przez "obwód rzeczywisty opon kół", średnią odległość przebytych przez każde z kół poruszających pojazd (koła napędzające) podczas jednego pełnego obrotu. Pomiar tych odległości musi się odbywać w normalnych warunkach próbnych (patrz rozdział VI, paragraf 4 niniejszego dodatku) i jest wyrażony w postaci : $1 = ...mm$.

II. CECHY OGÓLNE I CZYNNOŚCI URZĄDZENIA KONTROLNEGO

Urządzenie kontrolne musi dostarczać zapisu następujących elementów :

- odległość przebyta przez pojazd;
- prędkość pojazdu;
- czas prowadzenia;
- inne czasy pracy i czasy dyspozycyjności;
- przerwy od pracy i dzienne czasy odpoczynku;
- otwarcie skrzynki, zawierającej kartę kontrolną;
- dla elektronicznych urządzeń kontrolnych, funkcjonujących na podstawie sygnałów przekazywanych elektrycznie przez czujnik pomiarowy odległości i prędkości, każdą przerwę przekraczającą 100 milisekund, w zasilaniu energią urządzenia kontrolnego (z wyjątkiem oświetlenia), w zasilaniu energią czujnika pomiarowego odległości i prędkości oraz każdą przerwę w przewodzeniu sygnału do czujnika pomiarowego odległości i prędkości.
- W przypadku pojazdów używanych przez dwóch kierowców, urządzenie kontrolne musi umożliwiać rejestrowanie czasów wymienionych w punktach 3, 4 i 5, jednocześnie, ale oddzielnie na dwóch odrębnych kartach.

III. WARUNKI KONSTRUKCYJNE URZĄDZENIA KONTROLNEGO

A. SPRAWY OGÓLNE

1. Urządzenie kontrolne obejmuje następujące przyrządy :

- a) przyrządy wskazujące :
- przebytą odległość (przyrząd rejestrujący odległość),
- prędkość (tachometr),
- czas (zegar);
- b) przyrządy rejestrujące, obejmujące :
- przyrząd rejestrujący przebytą odległość,
- przyrząd rejestrujący prędkość,
- jeden lub więcej przyrządów rejestrujących czas, odpowiadających warunkom, określonym w rozdziale III C, paragraf 4;
- c) przyrząd znakujący, wykazujący odrębnie na karcie kontrolnej :
- każde otwarcie skrzynki zawierającej tę kartę,

w przypadku urządzeń elektronicznych, określonych w punkcie 7 rozdziału II, każdą przerwę przekraczającą 100 milisekund, w zasilaniu energią urządzenia kontrolnego (z wyjątkiem oświetlenia), najpóźniej w momencie ponownego włączenia zasilania,

w przypadku urządzeń elektronicznych, określonych w punkcie 7 rozdziału II, każdą przerwę przekraczającą 10 milisekund, w zasilaniu energią czujnika odległości i prędkości oraz każdą przerwę w przewodzeniu sygnału do czujnika odległości i prędkości.

2. Ewentualna obecność w urządzeniu kontrolnym innych przyrządów niż wymienione powyżej, nie może powodować zakłóceń we właściwym funkcjonowaniu obowiązujących przyrządów lub w ich odczytaniu.

Do homologacji musi być przedstawione urządzenie kontrolne, zaopatrzone w każdy taki dodatkowy przyrząd.

3. Materiały

Wszystkie części składowe urządzenia kontrolnego muszą być

wykonane z materiałów o wystarczającej trwałości i oporze mechanicznym oraz o niezmiennych cechach elektrycznych i magnetycznych.

Każda zmiana części składowej urządzenia kontrolnego lub rodzaju materiałów użytych do ich produkcji musi być zatwierdzona, przed wykorzystaniem, przez władzę, która dokonała homologacji urządzenia.

4. Pomiar przebytej odległości

Przebyte odległości mogą być liczone i rejestrowane:

- albo w ruchu do przodu i do tyłu,

- albo tylko w ruchu do przodu.

Ewentualne zapisy do tyłu nie mogą mieć wpływu w żadnym przypadku na jasność i precyzję innych zapisów.

5. Pomiar prędkości

Zakres pomiaru prędkości jest ustalony w świadectwie homologacyjnym dla danego wzoru.

Częstotliwość własna i tłumienie przyrządu pomiarowego muszą być takie, aby przyrządy wskazujące i rejestrujące prędkość mogły, w zakresie pomiaru prędkości, nadążać za przyspieszeniami do 2 m/s^2 , w granicach dopuszczalnych tolerancji.

6. Pomiar czasu (zegar)

Sterowanie mechanizmem do nastawiania zegara znajdować się wewnątrz skrzynki zawierającej kartę kontrolną; każde otwarcie tej skrzynki jest automatycznie zaznaczane na karcie kontrolnej.

Jeżeli mechanizm posuwający do przodu kartę kontrolną jest sterowany przez zegar, okres prawidłowego funkcjonowania tego zegara, po całkowitym nakręceniu, musi być dłuższy o co najmniej 10% od okresu rejestrowania odpowiadającego maksymalnej liczbie kart kontrolnych, które można wprowadzić do urządzenia kontrolnego.

7. Oświetlenie i zabezpieczenie

Przyrządy wskazujące urządzenia kontrolnego muszą być zaopatrzone w odpowiednie, nieoślepiające oświetlenie.

W normalnych warunkach używania, wszystkie wewnętrzne części urządzenia muszą być zabezpieczone przed wilgocią i kurzem. Muszą być ponadto zabezpieczone przed dostępem, za pomocą osłon, które można opieczetować.

B. PRYZRZĄDY WSKAZUJĄCE

1. Wskaźnik przebytej odległości (przyrząd rejestrujący odległość)

a) Wartość najmniejszego stopnia na przyrządzie wskazującym przebytą odległość musi wynosić 0,1 km. Musi być możliwe wyraźne odróżnienie liczb wyrażających hektometry od liczb, wyrażających pełne kilometry.

b) Liczby przyrządu rejestrującego odległość muszą być wyraźnie czytelne i muszą mieć widoczną wysokość co najmniej 4 mm.

c) Przyrząd rejestrujący odległość musi być w stanie wskazywać co najmniej do 99999,9 km.

2. Wskaźnik prędkości (tachometr)

a) W ramach zakresu pomiaru skala prędkości musi być jednolicie podzielona na 1, 2, 5 lub 10 kilometrów/godz.

Wartość stopnia prędkości (odległość między dwoma kolejnymi oznakowaniami) nie może przekraczać 10% prędkości maksymalnej, wykazanej na końcu skali.

b) Zakres wykazany poza zakresem pomiaru nie musi być oznaczony liczbami.

c) Długość odstępu na skali, wyrażającego 10-kilometrową różnicę prędkości, nie może być mniejsza od 10 mm.

Na wskaźniku ze wskazówką odległość między wskazówką i tarczą urządzenia kontrolnego nie może być większa od 3 mm.

3. Wskaźnik czasu (zegar)

Wskaźnik czasu musi być widoczny z zewnątrz urządzenia kontrolnego, a jego odczyt musi być pewny, łatwy i niewzruszalny.

C. PRYZRZĄDY REJESTRUJĄCE

1. Sprawy ogólne

Każde urządzenie, bez względu na formę karty kontrolnej (taśma lub dysk), musi posiadać znak, umożliwiający prawidłowe umieszczenie karty kontrolnej tak, aby zapewnić zgodność między godziną wskazaną przez zegar i godzinowym oznaczeniem na karcie.

b) Mechanizm posuwający kartę kontrolną do przodu musi zapewniać, by poruszała się ona bez luzu i była łatwo umieszczana i wyjmowana.

c) Przyrząd posuwający do przodu kartę kontrolną, gdy ma ona formę dysku, będzie sterowany przez mechanizm zegarowy. W takim przypadku ruch obrotowy karty będzie ciągły i jednostajny, o prędkości minimalnej 7 mm/godz. , mierzonej na wewnętrznej granicy pierścienia oznakowania ograniczającego przestrzeń zapisu prędkości.

W urządzeniach typu taśmowego, gdy przyrząd posuwający kartę do przodu jest sterowany przez mechanizm zegarowy, prędkość ruchu do przodu po linii prostej będzie wynosiła co najmniej 10 mm/godz.

d) Zapisy przebytej odległości, prędkości pojazdu i każdego otwarcia skrzynki, zawierającej kartę lub karty kontrolne, muszą się odbywać w sposób automatyczny.

2. Zapis przebytej odległości

Każda przebyta odległość o długości 1 km musi być przedstawiona na wykresie poprzez zmianę o co najmniej 1 mm na odpowiedniej współrzędnej.

Nawet przy prędkościach osiągających górną granicę zakresu pomiaru, wykres przebiegu musi być jeszcze wyraźnie czytelny.

3. Zapis prędkości

a) Igła zapisu prędkości musi w zasadzie poruszać się po linii prostej, prostopadle do kierunku przemieszczania się karty kontrolnej, bez względu na jej formę.

Jednakże, ruch igły może być krzywoliniowy, jeżeli są spełnione następujące warunki :

ślad wyznaczony przez igłę jest prostopadły do średniego obwodu (w przypadku kart w formie dysku), lub do osi strefy, przeznaczonej do zapisywania prędkości (w przypadku kart w formie taśm),

stosunek między promieniem krzywizny śladu wykreślonego przez igłę i szerokością strefy przeznaczonej do zapisu prędkości nie jest mniejszy niż 2,4 : 1, bez względu na formę karty kontrolnej,

różne oznaczenia na skali czasu muszą przechodzić przez strefę zapisu według krzywej o tym samym promieniu, co ślad wyznaczony przez igłę. Odległość między oznaczeniami na skali musi odpowiadać najwyżej okresowi jednej godziny.

b) Każda zmiana prędkości o 10 km/h musi być wykazana na wykresie przez zmianę o co najmniej 1,5 mm na odpowiedniej współrzędnej.

4. Zapis czasów

a) Urządzenie kontrolne musi zapisywać czas prowadzenia pojazdu w sposób całkowicie automatyczny. Musi też zapisywać, w razie potrzeby po uruchomieniu odpowiedniego przełącznika, inne okresy czasu, a mianowicie :

i) za pomocą znaku : -czas prowadzenia;

ii) za pomocą znaku : - wszystkie inne okresy pracy;

iii) za pomocą znaku : - czas dyspozycyjności, tzn.:

czas oczekiwania, tj. okres, podczas którego kierowcy nie muszą pozostawać na swoich stanowiskach pracy, z wyjątkiem przyjmowania ewentualnych telefonów dotyczących rozpoczęcia lub podjęcia prowadzenia bądź wykonania innych prac,

czas spędzony obok kierowcy, gdy pojazd jest w ruchu,

czas spędzony na leżance, gdy pojazd jest w ruchu;

iv) za pomocą znaku - przerwy w prowadzeniu i okresy dziennego odpoczynku.

Każda Umawiająca się Strona może zezwolić, aby okresy, o których mowa w punktach (ii) i (iii) powyżej, były wszystkie wpisywane za pomocą znaku na kartach kontrolnych używanych w pojazdach, zarejestrowanych na jej terytorium.

b) Charakterystyka śladów, ich względne pozycje i, w razie potrzeby, znaki przewidziane w paragrafie 4a), muszą umożliwiać wyraźne rozpoznanie rodzaju różnych okresów czasu.

Rodzaj różnych okresów czasu jest przedstawiony na wykresie przez różnice w grubości odnośnych śladów lub przez każdy inny system o co najmniej takiej samej skuteczności pod względem czytelności i interpretacji wykresu.

c) W przypadku pojazdów z załogą składającą się z kilku kierowców, zapisy o których mowa w paragrafie 4a) muszą być dokonywane na dwóch odrębnych kartach, przy czym jedna karta jest przydzielona jednemu kierowcy. W takim przypadku przesuwanie do przodu różnych kart musi być zapewnione przez jeden mechanizm lub przez oddzielne zsynchronizowane mechanizmy.

D. URZĄDZENIE ZAMYKAJĄCE

Skrzynka zawierająca kartę lub karty kontrolne oraz regulację przyrządu do nastawiania zegara musi być wyposażona w zamek.

Każde otwarcie skrzynki, zawierającej kartę lub karty kontrolne oraz regulację przyrządu do nastawiania zegara, musi zostać automatycznie zapisane na karcie lub kartach.

E. NAPISY

1. Na tarczy urządzenia kontrolnego muszą znajdować się następujące napisy :

w pobliżu liczby wskazanej przez przyrząd rejestrujący

odległość, jednostka miary odległości, w formie swego symbolu "km",

w pobliżu skali prędkości, znak "km/h",

zakres pomiaru tachometru, w formie " $V_{\min} \dots \text{km/h}$ ". Znak ten nie jest konieczny, jeżeli znajduje się on na tabliczce urządzenia.

Jednakże przepisy te nie mają zastosowania do urządzeń kontrolnych zatwierdzonych przed 10 sierpnia 1970.

2. Tabliczka znamionowa musi być wbudowana do urządzenia i posiadać następujące oznaczenia, które muszą być widoczne na zamontowanym urządzeniu :

nazwa i adres producenta urządzenia,

numer fabryczny i rok produkcji,

znak homologacyjny wzoru urządzenia kontrolnego,

stała urządzenia w formie " $k = \dots \text{obr/km}$ " lub

" $k = \dots \text{imp/km}$ " ewentualnie zakres pomiaru

prędkości w formie wskazanej w paragrafie 1,

jeśli czułość przyrządu do kąta nachylenia może mieć wpływ na odczyty wykazane na urządzeniu poza dopuszczalne tolerancje, dopuszczalny kąt wyrażony jako :

+b

a

-l

gdzie a jest kątem mierzonym od położenia poziomego przedniej tarczy (skierowanej do góry) urządzenia, dla którego przyrząd jest kalibrowany, zaś b i l wyrażają odpowiednio maksymalne dopuszczalne odchylenia do góry i w dół w stosunku do kąta a.

F. MAKSYMALNE TOLERANCJE (PRZYRZĄDY WSKAZUJĄCE I ZAPISUJĄCE)

1. Na stanowisku próbnym przed montażem :

a) przebyta odległość :

więcej lub mniej niż rzeczywista odległość, gdy wynosi ona co najmniej 1 km;

b) prędkość :

km/h więcej lub mniej w stosunku do prędkości rzeczywistej;

c) czas :

(+/-)dwie minuty na dzień, przy maksimum 10 minut w ciągu 7 dni w przypadkach, gdy czas pracy zegara po nakręceniu nie jest krótszy od tego okresu.

2. Przy montażu :

a) przebyta odległość :

więcej lub mniej niż rzeczywista odległość, gdy wynosi ona co najmniej 1 km;

b) prędkość :

km/h więcej lub mniej w stosunku do prędkości rzeczywistej

c) czas :

(+/-) dwie minuty na dzień lub

(+/-) 10 minut na 7 dni

3. W użyciu :

a) przebyta odległość :

więcej lub mniej niż rzeczywista odległość, gdy wynosi ona co najmniej 1km;

b) prędkość :

km/h więcej lub mniej w stosunku do prędkości rzeczywistej;

c) czas :

(+ /-) dwie minuty na dzień lub

- 10 minut na 7 dni

4. Maksymalne tolerancje określone w paragrafach 1, 2 i 3 są ważne dla temperatur między 0° i 40° C, przy czym temperatury są mierzone tuż przy urządzeniu.

5. Pomiar maksymalnych tolerancji określonych w paragrafach 2 i 3 ma miejsce zgodnie z warunkami ustalonymi w rozdziale VI.

IV. KARTY KONTROLNE

A. SPRAWY OGÓLNE

1. Karty kontrolne muszą być takiej jakości, że nie utrudniają normalnego funkcjonowania urządzenia, a zawarte na nich zapisy są nieścieralne oraz wyraźnie czytelne i dające się zidentyfikować.

Karty kontrolne muszą zachowywać swoje wymiary i zapisy w normalnych warunkach wilgotności i temperatury.

Ponadto dla każdego członka załogi musi być możliwe wpisywanie na karty, bez ich uszkodzenia i bez pogorszenia czytelności zapisów, następujących informacji:

jego nazwiska i imienia - przy rozpoczęciu używania karty;

daty i miejsca przy rozpoczęciu i przy zakończeniu używania karty;

numeru rejestracyjnego pojazdu do którego został przydzielony przed pierwszą podróżą zapisaną na karcie i następnie, w przypadku zmiany pojazdu, w trakcie używania karty;

wyciąg z drogomierza :

przed pierwszą podróżą zapisaną na karcie,

na końcu ostatniej podróży zapisanej na karcie,

w razie zmiany pojazdu podczas dnia roboczego (zapis drogomierza pojazdu, do którego był przydzielony oraz zapis drogomierza pojazdu, do którego będzie przydzielony);

godzinę zmiany pojazdu, jeśli zachodzi taki przypadek.

W normalnych warunkach konserwacji, zapisy muszą być wyraźnie czytelne przez okres co najmniej jednego roku.

2. Minimalna pojemność zapisu kart, bez względu na ich formę, musi wynosić 24 godziny.

Jeżeli kilka dysków jest ze sobą połączonych w celu zwiększenia pojemności ciągłego zapisu bez interwencji personelu, połączenia między różnymi dyskami muszą być wykonane w taki sposób, aby w miejscach przejścia z jednego dysku na drugi nie było ani przerw w zapisach, ani pokrywania się zapisów.

B. STREFY ZAPISU I ICH STOPNIOWANIE

1. Karty kontrolne zawierają następujące strefy zapisu :

strefa zarezerwowana wyłącznie dla danych dotyczących prędkości,

strefa zarezerwowana wyłącznie dla danych dotyczących przebytych odległości,

jedna lub więcej stref dla danych, dotyczących okresów prowadzenia, innych okresów pracy i okresów dyspozycyjności, przerw w pracy i odpoczynku kierowców.

2. Strefa, zastrzeżona dla zapisu prędkości musi być podzielona na odcinki 20 km/godz. lub mniejsze. Prędkość, odpowiadająca każdemu oznaczeniu na podziałce, musi być wykazana w liczbach naprzeciwko takiego oznaczenia.

Symbol "km/godz." musi wystąpić co najmniej raz wewnątrz tej strefy. Ostatnie oznaczenie na podziałce musi się zbiegać z górną granicą zakresu pomiaru.

3. Strefa, zastrzeżona dla zapisu przebytych odległości musi być wydrukowana w sposób, umożliwiający łatwy odczyt liczby przejechanych kilometrów.

4. Strefa lub strefy zastrzeżone dla zapisu czasów, o których mowa w paragrafie 1 muszą być tak oznaczone, aby było możliwe wyraźne rozróżnienie między różnymi okresami czasu.

C. DANE DRUKOWANE NA KARTACH KONTROLNYCH

Każda karta musi posiadać, w formie drukowanej, następujące dane :

nazwa i adres lub nazwa handlowa producenta,

znak homologacyjny wzoru karty,

znak homologacyjny wzoru lub wzorów urządzeń kontrolnych, w których karta może być używana,

górną granicę zakresu pomiaru prędkości, wydrukowaną w km/godz.

Poza tym każda karta musi posiadać, w formie drukowanej, co najmniej jedną skalę czasu podzieloną w taki sposób, żeby umożliwić bezpośredni odczyt czasu w odstępach 15-minutowych, a także proste określenie odstępów 5-minutowych.

D. WOLNA PRZESTRZEŃ DLA RĘCZNYCH NAPISÓW

Należy przewidzieć na kartach wolną przestrzeń, w celu umożliwienia kierowcy wpisania na nich co najmniej następujących ręcznych wzmianek :

nazwisko i imię kierowcy,

data i miejsce rozpoczęcia i zakończenia używania karty,

numer lub numery rejestracyjne pojazdu lub pojazdów, do których kierowca jest przydzielony podczas używania karty,

odczyty drogomierza pojazdu lub pojazdów, do których kierowca jest przydzielony podczas używania karty,

godzina zmiany pojazdu.

V. MONTOWANIE URZĄDZENIA KONTROLNEGO

A. SPRAWY OGÓLNE

1. Urządzenia kontrolne muszą być umieszczone w pojazdach w taki sposób, aby, z jednej strony, kierowca mógł łatwo nadzorować ze swego miejsca szybkościomierz, drogomierz i zegar i aby, z drugiej strony, wszystkie części tych przyrządów łącznie z częściami napędowymi, były zabezpieczone przed przypadkowym uszkodzeniem.

2. Musi być możliwe przystosowanie stałej urządzenia kontrolnego do współczynnika charakterystycznego pojazdu za pomocą odpowiedniego przyrządu zwanego adapterem.

Pojazdy o kilku współczynnikach przełożenia muszą być zaopatrzone w przełącznik, doprowadzający automatycznie te różne przełożenia do przełożenia dla którego urządzenie kontrolne zostało przystosowane do pojazdu.

3. Po kontroli urządzenia kontrolnego podczas pierwszego montażu, przymocowuje się do pojazdu dobrze widoczną tabliczkę instalacyjną obok urządzenia lub na samym urządzeniu. Po każdej kontroli przez upoważnionego montera lub warsztat, wymagającej zmiany regulacji samego urządzenia, musi być przymocowana nowa tabliczka, zastępująca poprzednią.

Na tabliczce muszą być podane co najmniej następujące informacje :

nazwisko, adres lub nazwa handlowa zatwierdzonego montera lub warsztatu,

współczynnik charakterystyczny pojazdu, pod postacią " w = ...obr/km", "w = imp/km",

obwód rzeczywisty opon kół, pod postacią

"l = ...mmm".

data określenia współczynnika charakterystycznego pojazdu i pomiaru rzeczywistego obwodu opon kół.

B. PIECZĘCIE

Następujące elementy muszą być opieczętowane :

tabliczka instalacyjna chyba, że jest przymocowana w taki sposób, że nie może być zdjęta bez zniszczenia informacji;

końcówki połączeń między samym urządzeniem kontrolnym a pojazdem;

sam adapter i miejsce włączenia go w obwód;

przełącznik w pojazdach o dwóch lub więcej przełożeniach;

połączenia adaptera i przełącznika z innymi elementami urządzenia kontrolnego;

skrzynki, wymagane przez rozdział III A paragraf 7b).

W szczególnych przypadkach mogą być wymagane inne pieczęcie przy homologacji wzoru urządzenia kontrolnego, a na karcie homologacyjnej musi być wzmianka dotycząca umieszczenia tych pieczęci.

Tylko pieczęcie wymienione w b), c) i e) mogą być w nagłych przypadkach usunięte; każde zerwanie tych pieczęci musi mieć pisemne uzasadnienie, które zachowuje się do dyspozycji kompetentnej władzy.

VI. SPRAWDZANIE I KONTROLE

Umawiające się Strony wyznaczają organy, które będą przeprowadzać sprawdzanie i kontrole.

1. Poświadczenie przyrządów nowych lub naprawionych.

Każde urządzenie, nowe lub naprawione, podlega poświadczeniu w zakresie prawidłowości funkcjonowania i dokładności jego odczytów i zapisów, w granicach ustalonych w rozdziale III F paragraf 1, poprzez przyłożenie pieczęci przewidziane w rozdziale V B f).

W tym celu Umawiające się Strony mogą wprowadzić początkowe sprawdzenie, polegające na kontroli i potwierdzeniu zgodności nowego lub odnowionego urządzenia z zatwierdzonym wzorem i/lub z wymaganiami niniejszego załącznika i jego dodatków bądź mogą upoważnić producentów lub ich przedstawicieli do dokonania poświadczenia.

2. Montaż

Podczas montowania w pojeździe, urządzenie kontrolne i jego montaż muszą w całości odpowiadać postanowieniom, dotyczącym maksymalnych tolerancji, ustalonych w rozdziale III F, paragraf 2.

Próby kontrolne są wykonywane przez zatwierdzonego montera lub warsztat, na jego odpowiedzialność.

3. Kontrole okresowe

Kontrole okresowe urządzeń kontrolnych zamontowanych w pojazdach mają miejsce co najmniej co dwa lata i mogą być przeprowadzane między innymi w ramach badań technicznych pojazdów samochodowych.

Będą mianowicie podlegać kontroli :

prawidłowe funkcjonowanie urządzenia,
obecność znaku homologacyjnego na urządzeniach,
obecność tabliczki instalacyjnej,
nienaruszalność pieczęci urządzenia i innych elementów montażu,
rzeczywisty obwód opon.

Kontrola dotycząca przestrzegania postanowień rozdziału III F, paragraf 3 w sprawie maksymalnych tolerancji w czasie używania będzie przeprowadzana co najmniej raz na sześć lat z możliwością, dla każdej Umawiającej się Strony, wprowadzenie krótszego terminu dla pojazdów, zarejestrowanych na jej terytorium. Ta kontrola obowiązkowo obejmuje zastąpienie tabliczki instalacyjnej.

4. Pomiar błędów

Pomiar błędów przy montażu i używaniu dokonywany jest w następujących warunkach, które należy uznać za normalne warunki próbne :

pojazd bez ładunku, w normalnych warunkach jazdy,
ciśnienie w oponach zgodne z instrukcjami producenta,
zużycie opon w granicach, dopuszczonych przez obowiązujące przepisy,
ruch pojazdu : pojazd ma się przemieszczać poruszany za pomocą własnego silnika po linii prostej i po poziomej powierzchni, z prędkością 50 (+/-) 5 km/godz.; próba może być również przeprowadzona na właściwym stanowisku próbnym, pod warunkiem, że jej dokładność będzie porównywalna.

ZAŁĄCZNIK - Dodatek 2

ZNAK HOMOLOGACYJNY I KARTA HOMOLOGACYJNA

I. ZNAK HOMOLOGACYJNY

1. Znak homologacyjny składa się :

z prostokąta, w którym znajduje się litera "e", po której następuje numer, wyróżniający dane państwo, które wydało homologację, zgodnie z następującymi znakami umownymi :

Niemcy - 1 Rumunia - 19
Francja - 2 Polska - 20
Włochy - 3 Portugalia - 21
Holandia - 4 Federacja Rosyjska - 22
Szwecja - 5 Grecja - 23
Belgia - 6 Irlandia - 24
Republika Czeska - 8 Chorwacja - 25
Hiszpania - 9 Słowenia - 26
Jugosławia -10 Słowacja - 27
Zjednoczone Królestwo -11 Białoruś - 28
Austria -12 Estonia - 29
Luksemburg -13 Republika Mołdawska - 30
Norwegia -16 Bośnia-Hercegowina - 31
Dania -18 Łotwa - 32

Sposób przydzielania następujących liczb :

i) Państwom-Umawiającym się Stronom Porozumienia z 1958 r. dotyczącego przyjęcia jednolitych warunków homologacji i wzajemnego uznawania homologacji wyposażenia i części pojazdów samochodowych - tych samych liczb, które są przydzielone tym państwom w niniejszej Umowie;

ii) Państwom, które nie są Umawiającymi się Stronami Porozumienia z 1958 r., w porządku chronologicznym ratyfikowania lub przystąpienia do niniejszej Umowy

oraz z numeru homologacyjnego, odpowiadającego numerowi karty homologacyjnej wystawionej dla prototypu urządzenia kontrolnego lub karty kontrolnej, umieszczonej w jakimkolwiek punkcie jak najbliżej prostokąta.

Uwaga : W celu zapewnienia w przyszłości zgodności między znakami umowy Porozumienia z 1958 r. i znakami określonymi w Umowie AETR, nowym Umawiającym się Stronom należy w obu umowach przydzielić tę samą liczbę.

2. Znak homologacyjny znajduje się na tabliczce znamionowej każdego urządzenia i na każdej karcie kontrolnej. Musi być nieścieralny i zawsze dobrze czytelny.

3. Wymiary znaku homologacyjnego narysowane poniżej są wyrażone w mm i są wielkościami minimalnymi. Stosunki między wymiarami muszą być przestrzegane.

II. KARTA HOMOLOGACYJNA

Umawiająca się Strona po przyznaniu homologacji wyda ubiegającemu się kartę homologacyjną, sporządzoną według poniższego wzoru. W celu powiadomienia innych Umawiających się Stron o przyznanych homologacjach lub ewentualnych cofnięciach homologacji, każda Umawiająca się Strona wykorzystuje kopie niniejszego dokumentu.

KARTA HOMOLOGACYJNA

Nazwa kompetentnej władzy administracyjnej:

Informacja dotycząca: *)

homologacja wzoru urządzenia kontrolnego
cofnięcia homologacji wzoru urządzenia kontrolnego
homologacji karty kontrolnej
cofnięcia homologacji karty kontrolnej

Nr homologacyjny

1. Znak fabryczny lub handlowy.....
2. Nazwa wzoru.....
3. Nazwa producenta.....
4. Adres producenta.....
5. Przedstawiony do homologacji dnia
6. Laboratorium próbne
7. Data i numer protokołu laboratorium.....
8. Data homologacji.....
9. Data cofnięcia homologacji.....
10. Wzór (wzory) urządzenia kontrolnego, do którego jest przeznaczona karta.....
11. Miejsce.....
12. Data.....
13. W załączniku, dokumenty opisowe

14. Uwagi

.....

(podpis)

*) Wykreślić niepotrzebne propozycje.

PROTOKÓŁ PODPISANIA (1 lipca 1970)

Przy podpisaniu Umowy Europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe, niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, uzgodnili, co następuje :

Umawiające się Strony oświadczają, że niniejsza Umowa nie rozstrzyga zagadnienia dotyczącego postanowień, które mogą być opracowane w odpowiednich przypadkach w przyszłości odnośnie czasu trwania pracy oraz reżimu dnia pracy.

do artykułu 4 Umowy

Postanowienia artykułu 4 nie będą interpretowane jako wymagające stosowania poza tym państwem, w którym pojazd wykonujący działalność przewozową jest zarejestrowany, postanowień o zakazie ruchu w niektórych dniach lub niektórych godzinach, które mogą obowiązywać w tym Państwie w odniesieniu do niektórych kategorii pojazdów. Postanowienia artykułu 4 ustęp 2 nie będą interpretowane jako zabraniające Umawiającej się Stronie wymagania przestrzegania na jej terytorium przepisów jej ustawodawstwa krajowego, które zabraniają ruchu niektórych kategorii pojazdów w niektórych dniach lub w niektórych godzinach.

Każda Umawiająca się Strona, będąca Stroną specjalnego porozumienia, o którym mowa w artykule 2 ustęp 2 niniejszej Umowy, które zezwala na wykonywanie przewozów międzynarodowych rozpoczynających się i kończących się na terytoriach Stron wymienionego specjalnego porozumienia przez pojazdy zarejestrowane na terytorium któregośkolwiek Państwa, które będąc Umawiającą się Stroną niniejszej Umowy nie jest Stroną wymienionego specjalnego porozumienia, może uczynić warunek przy zawarciu dwustronnych lub wielostronnych porozumień zezwalających na wykonywanie takich przewozów, że załogi wykonujące te przewozy na terytoriach Państw będących Stronami wymienionego specjalnego porozumienia będą stosowały postanowienia wymienionego specjalnego porozumienia.

do artykułu 12 Umowy

Niżej podpisani zobowiązują się po wejściu w życie niniejszej Umowy rozważyć zagadnienie wprowadzenia do niej, w formie zmiany, postanowienia przewidującego zastosowanie urządzenia kontrolnego zatwierdzonego typu, które umieszczone na pojeździe zastąpiłoby w miarę możliwości indywidualną książeczkę kontrolną.

do artykułu 14 Umowy (obecnie art 12)

Umawiające się Strony uznają za wskazane, aby :

każda Umawiająca się Strona przedsięwzięła środki niezbędne dla zapewnienia możliwości ścigania naruszeń postanowień niniejszej Umowy nie tylko wtedy, gdy te naruszenia zostaną popełnione na jej terytorium, lecz również wtedy, gdy zostaną one popełnione na terytorium innego Państwa w czasie wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego przez pojazd zarejestrowany przez tę Umawiającą się Stronę; okazywały one wzajemną pomoc w celu karania za popełnione naruszenia.

do załącznika do Umowy (Indywidualna książeczka kontrolna)

W odstępstwie od ustępu 4 ogólnych postanowień załącznika do niniejszej Umowy Szwajcaria może nie wymagać od pracodawców podpisywania raportów tygodniowych w indywidualnych książeczkach kontrolnych.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie w tym celu upoważnieni, podpisali niniejszy Protokół.

SPORZĄDZONO w Genewie dnia 1 lipca tysiąc dziewięćset siedemdziesiątego roku, w jednym egzemplarzu, w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne.